

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: [REDAKCE] proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů; Praha 7, pplk. Sochora 27, zástoupen JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem Praha 2, Anglická 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

I. Žalovanému Úřadu pro ochranu osobních údajů se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl ve věci návrhu žalobce sp. zn. cs01487/05, který byl žalovanému postoupen usnesením Okresního soudu v Benešově č.j. 10 C 1356/2000-281 ze dne 30. 6. 2004.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů, přičemž uvedl, že dne 31. 5. 2000 podal u Okresního soudu v Benešově žalobu, kterou se domáhal nároků vyplývajících ze zákona č. 256/1992 Sb. Usnesením soudu č.j. 10 C 1356/2000-281 ze dne 30. 6. 2004 bylo řízení zastaveno s tím, že po právní moci bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů. Toto usnesení bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze č.j. 28 Co 426/2004-299 a dovolání žalobce pak Nejvyšší soud zamítl usnesením č.j. 30 Cdo 445/2005-334. Žalovaný, jemuž byla věc soudem postoupena, je však v této věci nečinný a do dnešního dne nevydal rozhodnutí o návrhu žalobce, ačkoliv lhůta 30, respektive 60 dnů pro vydání rozhodnutí podle § 49 odst. 2

zákona č. 71/1967 Sb. marně uplynula, aniž by byl žalobce vyrozuměn o jejím prodloužení a jedinou aktivitou, kterou žalovaný úřad vyvinul, byl dopis ze dne 5. 9. 2005, č.j. CJ06315/05UOOU, s informací, pod jakou spisovou značkou je jeho věc vedená; jinak je toto sdělení plně nesrozumitelných a rozporných údajů, z nichž vyplývá, že se žalovaný ve věci neorientuje a počíná si zmatečně. Tím jakákoliv komunikace mezi žalovaným a žalobcem skončila a žádné rozhodnutí dodnes vydáno nebylo. Žalobci proto nezbylo, než podat žalobu proti nečinnosti žalovaného, když nemohl použít ani jakéhokoliv jiného procesního prostředku k ochraně před nečinností správního orgánu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozsudkem uložil žalovanému úřadu povinnosti rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku ve věci jeho návrhu spis. zn. cs01487/05, který byl žalovanému postoupen usnesením Okresního soudu v Benešově č.j. 10 C 1356/2000-281 ze dne 30. 6. 2004, a ve stejné lhůtě žalobci nahradit náklady tohoto řízení.

Žalovaný Úřad pro ochranu osobních údajů ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu proti nečinnosti za zcela nedůvodnou, neboť v mezidobí žalovaný věc posuzoval ve správním řízení a v souladu s tím učinil do spisu úřední záznam a současně vyrozuměl žalobce jako účastníka dopisem ze dne 21. 2. 2006 o svých závěrech. V řízení nelze pokračovat z důvodu ztráty věcné kompetence žalovaného ex lege, což bylo účastníkům dostatečně vysvětleno. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobce podal dne 31. 5. 2000 u Okresního soudu v Benešově žalobu proti České republice – Ministerstvu vnitra, kterou se domáhal splnění povinností podle zákona č. 256/1992 Sb. Soud usnesením č.j. 10 C 1356/2000-281 ze dne 30. 6. 2004 řízení o žalobě zastavil, s tím, že po právní moci bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů; podle soudu ze zákona č. 101/2000 Sb. vyplývá, že subjekt údajů má podle § 21 cit. zákona právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o zajištění opatření k nápravě. Po odvolání žalobce rozhodoval ve věci Krajský soud v Praze, který usnesením č.j. 28 Co 426/2004-299 ze dne 29. 10. 2004 rozhodnutí soudu I. stupně potvrdil. Dovolání žalobce pak bylo zamítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2005 č.j. 30 Cdo 445/2005-344.

Ze spisu je dále zřejmé, že žalovaný dopisem ze dne 5. 9. 2005, č.j. CJ06315/05UOOU, žalobci sdělil, že mu byl Okresním soudem v Benešově postoupen spisový materiál sp. zn. 10 C 1356/2000, s tím, že se žalovaný dále vyjádřil ke třem žalobním nárokům: poskytnout žalobci zprávu o všech informacích uchovávaných v systémech MV, likvidovat osobní údaje evidované o žalobci, získané dne 8. 5. 1999 při vstupu žalobce do budovy Policie ČR v Praze 4 a zákaz zjišťovat a evidovat osobní údaje žalobce ve vrátnici při vstupu žalobce do budovy Policie ČR v Praze 4. K tomuto sdělení se žalobce vyjádřil svým podáním ze dne 30. 10. 2005. Žalovaný pak reagoval sdělením ze dne 7. 2. 2006, doručeným žalobci dne 18. 2. 2006 (tj. po podání předmětné žaloby).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem č.j. 8 Ca 353/2005-21 ze dne 30. 4. 2008 rozhodl, že žaloba není důvodná, když konstatoval, že žalobce sice nesporně byl oprávněn obrátit se na žalovaného s podnětem k prošetření činnosti Ministerstva vnitra jako správce nebo zpracovatele provádějícího zpracování jeho osobních údajů a že žalovaný byl povinen se tímto podnětem zabývat a vypořádat se s ním způsobem, zákonem předepsaným, avšak že ze zákona č. 101/2000 Sb. nevyplývá, že by doručením

podnětu bylo zahájeno takové řízení, jež by muselo vyústit ve vydáním rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Na základě kasační stížnosti žalobce se věcí zabýval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem č.j. 2 Ans 10/2008-54 ze dne 16. prosince 2008 výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že na věc je třeba aplikovat ustanovení § 21 zákona o ochraně osobních údajů po novele provedené zákonem č. 439/2004 Sb., který nabyt účinností dne 26. 7. 2004 (řízení před žalovaným bylo zahájeno až téměř o rok později). Podle novelizovaného § 21 odst. 1 každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. Podle odst. 2 platí, že v případech, kdy je žádost subjektu údajů podle odstavce 1 shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav. Podle odst. 3 nevyhoví-li správce nebo zpracovatel žádosti subjektu údajů podle odstavce 1, má subjekt údajů právo obrátit se přímo na Úřad pro ochranu osobních údajů. Konečně podle odst. 4 platí, že postup podle odstavce 1 nevyklučuje, aby se subjekt údajů obrátil se svým podnětem na Úřad pro ochranu osobních údajů přímo.

Stěžovatelem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č.j. 8 Ans 4/2006 - 67, dostupný na www.nssoud.cz, však posuzoval ustanovení zákona o ochraně osobních údajů před provedenou novelou. Již tehdy ovšem zdejší soud uvedl, že z legislativně technického hlediska není zákon zcela šťastný, nicméně z něj přesto plyne, že ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o opatření k nápravě. Novelizované znění § 21 z hlediska legislativní techniky nebylo krokem vpřed. Zákon totiž na straně jedné hovoří o žádosti (§ 21 odst. 1, 2, 3), na straně druhé hovoří o podnětu (odst. 4). Podnětem je ovšem rozuměno takové podání správnímu orgánu (na rozdíl od žádosti, resp. návrhu), které zpravidla nezakládá právo toho, kdo dal k zahájení řízení podnět, aby se úspěšně domáhal žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zahájení řízení, neboť podnět se podává v případech, kdy řízení může být zahájeno toliko ex offo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 - 162, www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě je ale třeba vyjít z toho, že podnětem míní zákon o ochraně osobních údajů pouze takovou situaci, kdy subjekt údajů nevyužije subsidiárně postupu podle § 21 odst. 1 tohoto zákona, tedy v případech, kdy se nejprve neobrátil na zpracovatele nebo správce. Pokud ovšem subjekt údajů, jak zákon označuje fyzickou osobu, k níž se osobní údaje vztahují, vyzve nejprve zpracovatele či správce neúspěšně k nápravě, hovoří již zákon pouze o žádosti a v principu se neliší od znění před uvedenou novelou. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel o nápravu u zpracovatele či správce pokusil, jak plyne ze spisu, je možno citovat závěry z rozhodnutí zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Ans 4/2006. V něm se uvádí, že ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo – právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů s žádostí o zajištění opatření k nápravě. Tomuto veřejnému subjektivnímu právu subjektu údajů pak zcela logicky odpovídá povinnost tohoto úřadu o jeho žádosti rozhodnout

Dále pak Nejvyšší správní soud s odkazem na ust. § 41 zákona o ochraně osobních údajů ve spojení s ust. § 49 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, učinil závěr, že se Městský soud v Praze musí zabývat zkoumáním, zda žalovaný v předmětné věci pokračuje v zahájeném správním řízení a zda vzhledem k okolnostem a ke složitosti věci postupuje plynule.

Městský soud proto v dalším řízení, v němž je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu, zkoumal, zda a jak žalovaný postupoval v řízení, zahájeném dne 8. 6. 2005 doručením spisu od Okresního soudu v Benešově s návrhem, který tam žalobce podal dne 31. 5. 2000.

Z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 23. 2. 2006 je nepochybné, že žalovaný se žádostí (podnětem) žalobce zabýval, avšak že dospěl k závěru o ztrátě své kompetence rozhodovat o povinnosti správce nebo zpracovatele osobních údajů zdržet se jednání, kterým dochází k porušení povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb. odstranit takto vzniklý stav či poskytnout na svoje náklady omluvu nebo jiné zadostiučinění.

Z obsahu správního spisu, předloženého žalovaným, soud zjistil, že řízení v předmětné věci bylo ukončeno nikoliv rozhodnutím, ale prostým úředním záznamem ze dne 21. února 2006, zn. 14/06/SŘ-OSČ, který je založen ve správním spise a v němž byl zkonstatován dosavadní průběh věci a konečný skutkový stav a zejména právní názor žalovaného, že Úřad pro ochranu osobních údajů nemá po novelizaci ust. § 21 zákona o ochraně osobních údajů kompetenci rozhodovat. Žalobci pak byl adresován dopis ze dne 21. 2. 2006 téže značky o tom, že věc bude uložena bez opatření a formálního ukončení.

Z uvedených skutečností je tedy nesporné nejen to, že správní řízení, zahájené dne 8. 6. 2005, dosud nebylo ukončeno žádným ze způsobů, předpokládaných v zákoně č. 71/1967 Sb., ale především že žalovaný vůbec neměl v úmyslu toto řízení některým z těchto způsobů ukončit. Ovšem vzhledem k tomu, že podle názoru Nejvyššího správního soudu ani novelizací ust. § 21 zákona o ochraně osobních údajů nedošlo na straně žalovaného k zániku kompetence, resp. pravomoci v předmětné věci jednat a rozhodnout, a že tedy Úřad pro ochranu osobních údajů nebyl zbaven své povinnosti o žádosti žalobce rozhodnout, pak právě tento postup žalovaného představuje nečinnost. Proto nezbylo než konstatovat, že žaloba, kterou se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, že je důvodná, neboť žalovaný je nejméně od 21. 2. 2006 ve věci nečinný.

Soud nezkoumal činnost, resp. nečinnost žalovaného vzhledem ke lhůtám, stanoveným v ust. § 49 správního řádu, jelikož – jak vyloženo výše – žalovaný již dne 21. 2. 2006 výslovně manifestoval svou vůli ve věci dále vůbec nejednat a nerozhodovat v ní, a z obsahu správního spisu nebylo možno nijak usuzovat na složitost věci. Za tohoto stavu věci tedy soud žalobě vyhověl a uložil žalovanému povinnost ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve věci návrhu žalobce, který byl žalovanému postoupen usnesením Okresního soudu v Benešově č.j. 10 C 1356/2000-281 ze dne 30. 6. 2004. Pokud by žalovaný v průběhu řízení dospěl k závěru, že v takto nařízené lhůtě nelze pro složitost věci či jiné relevantní okolnosti rozhodnout, musí postupovat v souladu s ust. § 49 odst. 2 správního řádu.

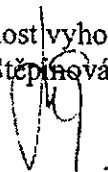
Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 1000,- Kč, resp. z podané kasační stížnosti ve výši 3000,- Kč; celkovou náhradu ve výši 4000,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. ledna 2009

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpánová

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

